

A Fővárosi Törvényszék a Dr. Illés Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. I. T. ügyvéd) által képviselt Városüzemeltető és Fenntartó Kft. (Mosonmagyaróvár) felperesnek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd (1245 Budapest 5., Pf.: 1036) által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5., Hiv. sz.: Vj/138-063/2009.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. évi július hó 2. napján kelt 3.K.32.721/2011/10. számú ítélete ellen a felperes által 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40.000 (azaz negyvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 40.000 (azaz negyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a mosonmagyaróvári Önkormányzat városgazdálkodási - ezen belül a köztemetők üzemeltetésének - feladatait is ellátó vállalkozásként 71%-os tulajdoni részesedéssel rendelkezik a mosonmagyaróvári székhelyű, temetkezési szolgáltatási tevékenységet végző ANUBISZ Kft.-ben. Emellett a felperes szerződéses kapcsolatban áll temetési szolgáltatásokat rendszeresen végző külső temetkezési vállalkozásokkal is.

Az alperes versenyfelügyeleti eljárást indított a felperessel szemben, majd a 2011. május 26. napján kelt Vj-138-063/2009. számú határozatában a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 21.§-ának i) és j) pontjaira hivatkozással megállapította, hogy a felperes a 2009. és 2010. években visszaélt gazdasági erőfölényével, amikor késleltette egy újonnan piacra lépni szándékozó vállalkozással folytatott szerződéskötési tárgyalásokat, részben azzal, hogy

szerződéstervezeteket késve, illetve hiányosan küldött meg, részben azzal, hogy ajánlataiban más vállalkozással szemben alkalmazottnál hátrányosabb feltételeket szerepeltetett, nevezetesen magas összegű óvadék megfizetését igényelte, a temetési időpont esedékességét megelőzően minimum 5 nappal korábban történő igénylését követelte meg, egyes temetőn belüli szolgáltatások kötelező igénybevételét írta elő, és csak temetés szervezés lehetőségét engedélyezte. Ezért az alperes 500.000 forint bírság megfizetésére kötelezte a felperest. A határozat indokolása szerint a felperes késve, illetve hiányos ajánlatot küldött meg a PAX-VOBIS Kft-nek (a továbbiakban: PV.Kft.), illetve a korábbi gyakorlattól jelentősen eltérő tartalmi elemeket tartalmazott az ajánlat. A jogsértés megállapítását követően az alperes az eset összes körülményét értékelve döntött a jogkövetkezményekről.

A határozat elleni keresetében a felperes az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és annak megállapítását kérte, hogy nem élt vissza gazdasági erőfölényével. Álláspontja szerint az alperes a tényállást nem tárta fel megfelelő módon, és hibás következtetések alapján megalapozatlan és jogsértő döntést hozott.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A Tptv. 21-22.§-aiban, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164.§-ának (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozással megállapította, hogy a felperes sem a közigazgatási eljárás, sem a per során nem bizonyította, hogy a PV. Kft. telefonon történő megkeresése nem volt egyértelmű felkérés a szerződéskötésre, úgyszintén azon tény sem támasztotta alá bizonyítékkal, hogy a Kft.-nek megküldött szerződéstervezete tartalmazta a megfelelő mellékletet, a felszámítandó díjak listáját és mértékét. A becsatolt iratokból az elsőfokú bíróság megállapította, hogy számos szerződéstervezet született az adott ügyben, e körben a felperes nem bizonyította, hogy a Kft.-nek megküldött tervezetek, a megkötött szerződés az általa hivatkozott tartalommal bírt. Kifejtette, hogy a felperes által becsatolt iratokból nem voltak levezethetőek a felperes önmagában nem értékelhető tényállításai, míg a részletes alperesi határozat alapján a felperes terhére rótt magatartás megállapítható volt. Az óvadék összege tekintetében utalt arra, hogy annak a felperes és a PV. Kft. közötti jogviszonyban van létjogosultsága és nem a temetés összköltségéhez kell viszonyítani. A felperes nem bizonyította azt sem, hogy a PV. Kft. esetleges - a megrendelővel szemben bekövetkező szerződésszegésért - neki kellene helyt állnia. A temetési időpont igénylésével kapcsolatos felperesi kikötés jogsértő jellegét az alperes határozatában a vonatkozó jogszabályi előírásokból kiindulva okszerűen levezette, ezen alperesi ténymegállapítást és következtetést sem tudta a felperes cáfolni. Álláspontja szerint egyértelmű és jogszerű az alperes következtetése, hogy jogellenes az a versenypiaci magatartás, amely szándékosan kedvezőtlen feltételek előírásával oly módon késlelteti a szerződéses kapcsolat létrehozását, hogy később fokozatosan engedve biztosítja az eredetileg is érvényesíteni kívánt feltételeket. Helytálló és logikus az az alperesi következtetés is, hogy adott esetben az egyenlő feltételek előírása is lehet diszkriminatív és jogsértő, miután az ugyanazon feltételek más és más hatással és következményekkel járhatnak a különböző

determináltságú, eltérő adottságokkal és lehetőségekkel rendelkező szerződéses partnerek szempontjából. A bírság körében megállapította, hogy az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartásra, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel az alperes helytállóan döntött a kiszabott bírságról. Ennek során megfelelően értékelte az enyhítő és súlyosbító körülményeket, melyekre tekintettel a kiszabott bírság nem tekinthető túlzottnak vagy aránytalannak.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást, így az abból levont jogi következtetése is helytelen. Az eset összes körülményét figyelembe véve változatlanul arra hivatkozott, hogy nem követte el a terhére rótt cselekményeket, és erőfölénnyel nem élt vissza. Hangsúlyozta, hogy az alperes vizsgálata során többször hibás megállapításokat tett, és hibás következtetéseket vont le. Nem zárkózott el a temetési engedélyek megadásától, azokat a jogszabályi keretek között, az azokban és szerződésben rögzített feltételek teljesítése esetén mindig megadta. A PV. Kft. 2009. márciusi megkeresése kapcsán megjegyezte, hogy napi szinten kap ajánlatkérésre irányuló telefonfelhívást, írásbeli megkeresést, azonban ezen megkeresések nem minden esetben eredményeznek szerződéses jogviszonyt. Kifejtett érvei szerint egy komoly szándékkal rendelkező társaságtól elvárható, hogy szándékát a megkeresett felé írásban jelezze. A 2009. szeptember 11. napján történt első írásos megkeresésre 3 napon belül megküldte az általa készített szerződéstervezetet, amelynek vitatott pontjaival kapcsolatban a PV. Kft. észrevételeket tehetett, egyeztetést kezdeményezhetett, azonban ilyen szándéka a megkeresőnek nem volt 2010. márciusáig. Álláspontja szerint téves az alperes és az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a felperes késleltette a szerződéskötési tárgyalásokat azzal, hogy a szerződéstervezeteket késve küldte meg a PV Kft. részére. Utalt arra is, hogy jogszabálysértést nem követett el, a PV. Kft. magatartása nem írható terhére. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tény is, hogy az alperesi határozat 18. ii) pontja, valamint a határozat 84. pontja ellentmondásban állnak egymással, így az alperesnek a 83. és 87. pontokban levont következtetése hibás megállapításon alapszik, teljes mértékben megalapozatlan.

Az alperes a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A temetési engedélyek körében hivatkozott arra, hogy az eljárás során beszerzett bizonyítékok egyértelműen bizonyítják, hogy a felperes kétszer is elzárkózott az eseti temetési engedélyek megadásától, ezt tanúvallomások is alátámasztják. A PV Kft. 2009. márciusi megkeresése körében megjegyezte, hogy ezen tény a felperes jogi képviselője elismerte; álláspontja szerint a felperes tisztában volt azzal, hogy ez a megkeresés szerződéskötésre irányult és így már ekkor meg kellett volna küldenie a szerződéstervezetet. A szerződéskötési tárgyalások késleltetése tárgyában az alperes érvelése szerint nem csupán a szerződéstervezetek késve, illetőleg hiányosan történő megküldésében testesült meg a felperes jogsértése, hanem elsődlegesen abban, hogy a 2009. szeptemberében megküldött

szerződéstervezetben eleve olyan feltételeket fogalmazott meg, amelyek önmagukban is a szerződéskötés elhúzását célozták és eredményezték. A szerződéstervezetek mellékletei körében megjegyezte, hogy azok még a szerződés 2010. júniusi aláírásakor is hiányoztak, illetve a fentiekén túlmenően a felperes a szerződéstervezethez nem csatolta a felszámítandó díjak listáját és mértékét sem, amely mint ellenérték minden szerződés lényeges feltétele. A határozat ellentmondásosságára való utalás körében az alperes nem tartotta megalapozottnak a felperes kifogásait, ugyanakkor utalt arra, hogy a határozat 2. pontját érintő eltérés elírás, amely nem befolyásolja az ügy érdemét. A temetésszervezés körében fenntartotta a korábban előadottakat, hogy a felperes által a PV. Kft. számára 2009. szeptemberében megküldött szerződéstervezetben szerepeltetett temetésszervezési lehetőséget a szerződéskötés lassítását célzó és eredményező elemként értékelte.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253.§-ának (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában foglaltak szerint eljárva a tényállást megfelelően feltárta, a jogsértés, az alkalmazott bírságszankció és annak összege tekintetében a releváns tényezőket a felperes keresetével összefüggésben helytállóan értékelte, és a rendelkezésére álló peradatok alapján okszerű következtetésekre jutott a felperes magatartása és a szankció jogi megítélését illetően. A felperes a fellebbezésében lényegében a keresetében előadottakat ismételte meg és az elsőfokú bíróság részéről teljes körűen értékelteken túl nem hivatkozott olyan új tényre, körülményre, indokra, amely az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét megkérdőjelezné és fellebbezése kedvező elbírálását eredményezhette volna. Az elsőfokú bíróság megfelelően alapos jogi érvelésével a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért, ezért a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254.§-ának (3) bekezdésében foglaltak alkalmazásával helybenhagyta, helyes indokai alapján.

A fellebbezésben foglaltakra utalással a másodfokú bíróság az alábbiakat kívánja hangsúlyozni.

A Pp. 324.§-ának (1) bekezdése értelmében a közigazgatási perben is érvényesül a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése szerinti általános szabály, azaz a felperesnek kell igazolnia, hogy a felülvizsgálni kért közigazgatási határozat jogszabálysértő. A bizonyítási teher a Pp. 336/A.§-ának (2) bekezdése alapján csak akkor fordul meg, ha a felperes bizonyítja, hogy az alperes nem, vagy nem megfelelően tárta fel az ügyben a tényállást. A felperes nem vitatta, sőt elismerte a telefonon történő megkeresés tényét, azonban bizonyítékkal alá nem támasztott módon állította csupán azt, hogy ezen megkeresés nem volt egyértelmű felkérés szerződéskötésre. Ezzel összefüggésben azonban nem hivatkozott egyetlen olyan tényállási elemre, amely valótlan lenne, a fellebbezésében sem jelölt meg olyan tényállási elemet, amelyet akár az alperes, akár az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott volna. Egyetértett

a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság megállapításával, hogy miután nincs kötelező előírás a szerződéssel kapcsolatos ajánlatkérésre, a felperesnek az alperes megállapításait cáfoló előadását e körben bizonyítania kellett volna. Ugyancsak helytálló volt az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, hogy a felperesnek a rendelkezésre álló iratok alapján azt sem sikerült bizonyítania, hogy az általa megküldött szerződéstervezet valamennyi, a szerződés megkötéséhez szükséges mellékletet tartalmazott. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az ellenkező bizonyítottsága hiányában egyértelműen megállapítható, hogy a szerződéskötés folyamatának jelentős időtartamú elhúzódása, úgyszintén a felperes részéről a dokumentumok késedelmes, illetve hiányos megküldése kétség kívül késleltette a PV. Kft. piacra lépését. A dokumentumok késedelmes és hiányos megküldése körében egyetértett a másodfokú bíróság az alperessel, illetve az elsőfokú bírósággal, hogy a szerződés szerves részét képező mellékletek nélkül a felperes szerződéses ajánlata nem volt érdeminek tekinthető, ezek hiányában a Pv. Kft. a már meglévő információk és szerződési feltételek birtokában nem tudott a felperessel ésszerű határidőn belül szerződéses helyzetbe kerülni. Mindez alátámasztja az alperes azon megállapításait, hogy a felperes a szerződéskötés késleltetésével kétség kívül megvalósította a gazdasági erőfölénnyel való visszaélést és magatartásával akadályozta az újonnan piacra lépni szándékozó vállalkozó piacra lépését.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségeit és viselni a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény alkalmazandó 39.§-ának (3) bekezdése b) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illetéket.

Budapest, 2013. évi május hó 2. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke,
dr. Bacsa Andrea sk. bíró

dr. Ráczi Krisztina sk. előadó bíró,